

det sig jo efter det Budget, som er os forelagt, at der, naar man fra de budgetterede Indtægter fradrager den Indtægt, der er budgetteret som hidrørende fra Kapitalforbrug, og ligeledes fra de budgetterede Udgifter drager den Udgift, der er budgetteret som gaaende ud paa Kapitalerhvervelse, er et Indtægtsoverskud af 1,650,000 Rd. Det, der altsaa foreslaas af Finantsministeren, er jo en Nedsættelse, hvorved Overskudet vil gaa ned til henved 1 Million. Paa et Budget af omtrent 19 Millioner er altsaa et Overskud af 1 Million, der repræsenterer $\frac{1}{19}$ eller omtrent 5 pCt. af Indtægten, af Finantsministeren beregnet at skulle være tilstrækkelig. Der er jo tillige derved at lægge Mærke til, at saaledes som vore Budgetter i Almindelighed ere affattede, viser Erfaringen, at Regnskabsoverskudet, det virkelige Overskud, altid bliver ikke ubetydelig større end det budgetterede Overskud. For blot at nævne det sidst afsluttede Regnskab, nemlig for Finantsaaret 1872—73, viser det sig, at det budgetterede Overskud, beregnet paa samme Maade, som jeg har beregnet Overskudet efter det nuværende Budget, var 1,150,000 Rd., men Regnskabsoverskudet, det virkelige Overskud, var 3,500,000 Rd. Det er altsaa med $2\frac{1}{2}$ Million Rigsdaler, at det virkelige Overskud overskrider det budgetterede Overskud. Det har jo desuden ogsaa viist sig, hvorledes i de sidste Aar vor Kassebeholdning er i en meget betydelig Stigen; i de sidste 3 Aar er jo Kassebeholdningen steget med 4 Millioner Rigsdaler. Naar man altsaa ser hen til den nuværende Finantsstilstand, kan der formentlig ikke være Tvivl om, at vi overmaade vel kunne finde os i Affavnet af et saadant Beløb som det, der her er Tale om. Derimod er det jo ganske vist, at man ikke kan lade ude af Betragtning, at der vistnok maa siges at forestaa ogsaa andre Udgifter end de, der findes paa selve Budgettet, uagtet der dog i dette er opført til overordentlige Udgifter et saa betydeligt Beløb som 1 Million Rigsdaler. Jeg er enig med det ærede 7de Kongevalgte Medlem (Fischer) i, at man ikke kan lade ganske ude af Betragtning, at der er forlangt betydelige Summer til vort Forsvarsvæsen, endskjøndt det jo vel maa antages, at endel af disse Udgifter, hvis de overhovedet blive bevilgede, ville falde paa Reservesfonden og ikke paa det aarlige Budget. Ligeledes er jeg fuldstændig enig med ham deri, at man paa en Tid, da den private Arbejdsløsn i det Hele er i saa stor Stigen, som den er, ikke kan vente, at Staten længe vil kunne lade det blive ved den Arbejdsløsn, som den paa en Tid, da Livsforbrøndenberne vare meget billigere, har fastsat for sine Embeds- og Bestillingsmænd. Hvor meget der af disse Grunde i Fremtiden vil være at udrede af Statskassen, lader der sig naturligvis, saalænge Intet i denne Henseende er bevilget, og saalænge der ikke engang er fremkommet nogen Begjæring om Bevilling i denne Henseende, hvilket jo tilbørlig ikke er flet, ikke paa nogen Maade an-

stille nogen Beregning over, og man er i denne Henseende henvist til et rent ubestemt, vilkaarligt Skjøn, som Enhver maa anfille efter sin Overbevisning. Det er jo klart, at man paa ingen Maade bør regne alle de Udgifter, der saaledes har været Tale om, saa at sige for virkelig forestaaende Udgifter; vilde man gjøre det, vilde det ganske vist vise sig, at det paa ingen Maade vilde slaa til. At regne, at alle de Udgifter, der ere blevne foreslaaede til Forsvarsvæsenet, virkelig skulde blive bevilgede, saalænge de ikke engang ere blevne diskuterede, gaar saaledes vistnok paa ingen Maade an. Jeg skal blot pege hen paa, at der derunder jo henhører Udgifter, om hvilke der herfter saa stor Tvivl, som der vistnok hersker, for Exempel med Hensyn til dem, der ere foreslaaede at skulle anvendes paa Kjøbenhavns Landbefæstning og deslige. Altsaa er man med Hensyn til slige eventuelle Udgifter henvist til et rent vilkaarligt Skjøn, men saa Meget tør jeg dog vistnok sige, at altsor forsynlig bør man heller ikke være. Man bør ikke drive Forsynligheden i den Henseende saa vidt, at man udsætter sig for, at det fremdeles skal gaa saaledes, som det hidtil er gaaet, at vi bestandig opdygne en større og større Kassebeholdning, uagtet denne allerede har naaet en saadan Størrelse, som det dog vistnok egentlig er unaturligt, at en Kassebeholdning har. Jeg tror, at man maa være den høitærede Finantsminister i høi Grad taknemlig for, at han ikke har ladet sig forlede af den Lyst, som er saa naturlig for en Finantsminister, at ville stræbe hen til bestandig at gjøre Kassebeholdningen større, men at han derimod ved sit Forslag har givet Repræsentationen, hvis den finder, at der er Anledning dertil, og at den kan forsvare det, Leilighed til at standse den stadige Opdyngning af en bestandig større og større Beholdning. Det er kun disse Bemærkninger, jeg har villet tillade mig at fremsætte; paa de enkelte Loldpositioner skal jeg ikke indlade mig, thi en videre Behandling af disse vilde let kunne føre for vidt her under Sagens 1ste Behandling.

N. W. Hansen: Under nærværende Lovforslags Behandling er det vel saa, at den høitægte Regjering og det høie Thing mødes i den fælles Tanke, at man derigjennem vil søge at tilveiebringe en saa tidssvarende Reform i den nuværende Loldbeskatning som muligt, ligesom Hovedbetragtningen er den, at man søger at naae dette ved at indføre dels Loldfrihed dels Loldblettelser for de Gjenstande, der henføres til Livets vigtigste Fornødenheder. Men idet man saaledes søger en Sondring imellem de Gjenstande, der kunne betragtes som de nødvendige, og dem, der kunne betragtes som de mindre nødvendige, finder jeg en Artikel, paa hvilken jeg ikke kan afholde mig fra at henlede Thingets Opmærksomhed, og det saameget mindre som denne Artikel vil blive Gjenstand for Forhandling under en følgende Sags